

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De præparatione vitæ contemplatiuæ supereminētis per abnegationem
voluntatis. Cap. LX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

platiua vita. Licet enim donum istud quandoque concedatur stanti-
bus adhuc in vita proficiente, aut etiam illis, qui primū se applicant
ad laborandum pro vita perfecta obtinenda, huc etiam iam primū
se conuertentibus à peccatis suis, huiusmodi tamen (vt frequenter)
consequerunt post supereminentem illam contemplationem indici-
bilibus tentationibus, angustijs, peruersitatibus, & inuidia quoque
contra Deum probari, de quo supra tetigi. Nec mirum, cum nondum
perfecti sint in virtutibus & mortificationibus.

Petēda qu-
nam à Deo
dona.

Deus præcepit vt petamus, & liberalis vult esse donator: sed vnus-
quisque videat sibi, vt non petat aliqua dona, quæ esse possunt supra
mensuram suæ perfectionis: sed illa solum petat quæ necessaria sunt
ad salutem, aut etiam ad obtinendam perfectionem: quia Deus, qui
ad dandum liberalis est, nonnunquam concedit petenti quod deside-
rat, ad verificandam promissionem suam, qua ait: *Petite, & dabitur*

Lucæ 11.

vobis, & tamen petenti non est expediens illud recipere, quia nec-
dum nouit illo vti salubriter. Sic ergo frequenter huiusmodi postea
traduntur in incomprehensibiles pressuras angustia, obsecrationis, in-
durationis, peruersitatis, & inuidia infernalis, quemadmodum Chri-
stus dixit de Paulo ad Ananiam: *Ego ostendam illi, quanta oporteat eum*

Acto 9.

pro nomine meo pati. Igitur ad istud præcauendum oportet nos in hoc
statu etiam constituere præuiam quandam præparationem & ornatū
vt post hoc possit sequi salubris resurrectio.

*De præparatione vitæ contemplatiuæ supereminenti per abnegatio-
nem voluntatis. Cap. LX.*

Ista præparatio exigit in primis duas illas præuias præparationes in
duabus præcedentibus vitis descriptas. Et consequenter fundat se
in perfectissima ac nobilissima mortificatione naturæ, per quam a-
morosa anima se abstrahere debet ab omnibus dissimilitudinibus Dei,
& ingredi ad perfectam similitudinem eius, ad videndum Deum *de-
orum in Sion*, quam similitudinem nunc maximè oportet nos quæ-
re in purissimis affectibus propriæ mortificationis aut resignationis.

Psal. 83.

Gradus ab-
negationis
propriæ vo-
luntatis.
Cauere sola
mortalia.

Ad hos autè affectus plenius cognoscendos, assignare hinc volumus
nouem gradus, & vnicuique deputare propriam illuminationem. Pri-
mus gradus abnegationis, est illorum, qui stant fundati in timore Dei,
ita quod propter Deum dimittere volunt solum omnia mortalia pec-
cata. Hic est primus accessus ad similitudinem Dei: quia sicut dissimi-
litudi-

litudine peccatorum à Deo recedimus, ita rursùm similitudine suæ gratiæ & nostrarum virtutum ad ipsum accedimus. Hoc consilii Dauid, dicens in Psalm. *Accedite ad eum, hoc est, ad Deum, & illuminamini: & facies vestra non confundentur.* Sed horum pauci sunt, respectiue ad numerum peccantium: & illuminatio eorum est etiã valde nubila instar nebula, ita vt adhuc propter antea vitæ consuetudinem prauam vix mortalia discernere & cauere præualeant. Vita eorum est adhuc valde periculosa, consciëntia timida, sensus eorum circumdati multis inclinationibus ad tentationes, saluatio eorũ valde dubia, & de eorum ruina ac damnatione diabolus multum confidit: quia viderur eis sufficere mortalia peccata vitare, dicuntque cum Propheta: *Illumina Domine oculos meos, ne vnquam obdormiam in morte: ne quãdo dicat inimicus meus, Præualsi aduersus eum.* Et sic in sua illuminatione remanent adhuc frigidi & desides, in multis adhuc nature commoda & sensuum fometa querentes, omnisque eorum conuersatio super oram inferni, & mortalium peccatorum constituta est. Et quamuis perseuerent vsque in finem extra mortalia, tamen horribile atque diutinum purgatorium sustinebunt, eò quòd affectus venialium peccatorum rescindere non curauerint.

Secundus gradus abnegationis, est illorum, qui diuinas inspirationes subsequentes, à seculi huius vanitate se diligenter abstrahunt, querentes consilium & societatem bonorum, per quos meliorari possint, sicut Dauid dicit: *Cum sancto sanctus eris, & cum innocente innocens eris. Cum electo electus eris, & cum peruerso peruertèris.* Hi clariori luce perlustrantur, vtpote qua incitantur omnes peccatorum occasiones declinare, frequentare Ecclesias, sermones, & loca, in quibus possint meliores effici, ita vt dicere possint cum Dauid: *Lucerna pedibus, hoc est, affertibus meis, verbum tuum Domine, & lumen semitis meis,* quas quero, vt pertingam ad perfectionem. Hi tamen sæpe impugnantur à diabolo, qui cupit eos reddere molles & negligentes in arduis virtuosis operibus & exercitijs, in quibus sæpe seducuntur: & hoc ideo, quia solum mortalia peccata ac notabilia venialia deuitant, ideoque diaboli laqueos prouide & sollicitè non cauent in minoribus aut occultis defectibus, dissolutionibus, & immortificationibus, nec satagunt se dare ad strenuitatem virtutum, quia diabolus dulciter ac deceptorie ingerit eis confidentiam ac nociuam securitatem de diuina bonitate, eò quòd propter Deum multa videntur sibi reliquisse, per quæ ducitur in pro-

priam complacentiam & vanam gloriam, putantes se aliquid esse, quae complacentia tam subtilis est, ut vix ipsi aduertere queant. Ex ista etiam sibi scioli efficiuntur, quasi nullius egeant auxilio vel consilio, sicque repente in multos spirituales defectus labuntur.

Poenitentiae
opera corporalia
dura.

Psal. 118.

Abidepn.

Tertius gradus est illorum, qui adhuc magis quam praedicti vicerunt mundum, carnem, sensus, & desideria, tradentes seipsum ad dura & aspera opera, atque exercitia poenitentiae secundum corpus, ut euitare possint infernum, alleniare purgatorium, & gloriosius ad aeternam vitam peruenire, sicut dicit Dauid: *Inclinam cor meum ad faciendas iustificationes tuas in aeternum propter retributionem*, scilicet aeternam vitam. Hi merentur illam illuminationem percipere, pro quo orat Dauid, dicens: *Faci mihi tuam illumina super seruum tuum, & doce me iustificationes tuas*, scilicet in exterioribus corporalibus exercitijs & operibus virtuosius perficiendis. Veruntamen adhuc derinentur: sic quod spirituum exercitiorum excellentiam non agnoscunt, sed summum eorum exercitium consistit in tolerando famem, sitim, frigus, in ieiunando, vigilando, portando cilicia, & in vocalibus orationibus: de internis vero exercitijs, & propria mortificatione secundum interiorem hominem, nihil omnino sciunt. Et propterea patiuntur adhuc, & portant naturalem tractum & amorem carnalium aut etiam spiritualium amicorum & cognatorum, & hunc amorem licitum putant, non cognoscentes magnum spirituale dispendium inde proueniens: quia per illum in superflua sollicitudine & inquietudine cordis remanent, quae inuoluntur propter multimodas causas, ipsis occurrentes ex parte talium amicorum & cognatorum, ita quod ad hominem interiorem peruenire non queant, sed quotidie quatuntur innumeris, immortificatis, impuris ac inquietis affectibus, curis & sollicitudinibus, procedentibus ex naturali amore, licet bona virtuosaque esse videantur.

* Alias im-
mortifica-
tione.

Exercitia
spiritualia.

Quartus gradus est illorum, qui non solum exteriora corporalia exercitia & opera frequentant, verum etiam interiora & spiritualia, orationes mentales, gemitus & amorosas compassionem, amorosa desideria, & similia in omnibus pertinentibus ad interiorem hominem secundum inactionem Spiritus sancti. Sed adhuc derinentur, quod scilicet omnia sua exercitia frequentant ad acquirendum sensibilem amorem & deuotionem, & in ipsis exercitijs plus cupiunt, quae purum nudum, diuinum beneplacitum Ipsi etiam saepe gloriatur & quiescunt in sua illumi-

Illuminatione & spiritali dulcedine, & derident eos, qui sub sarcina tentationum deficiunt, praeiudiciose dicentes aut cogitantes illud verbum Psal. *Signatum est super nos lumen vultus tui Domine, dedisti laetitiam in corde meo*. Hinc etiam manent sibi ipsi sapientes, & proprietarii in propria voluntate, non resignantes se verè in voluntatem Dei: quia licet contingat, quòd tempore sensibilis deuotionis se videantur resignare & offerre Deo plenis affectibus in omni quod sunt & possunt, videlicet ad voluntariam paupertatem, despectionem, passionem, exilium, mortem, & similia: tamen quando ipsis sensio seu sensibilis deuotio subtrahitur, & in desolationem permutatur, & cum hoc super eos venit confusio, persecutio, aduersitas, vel iniuria, tunc ostendunt suam immortificationem per impatientiam, inquietudinem, tristitiam, murmurationem, & similia: quia habent adhuc in se latentem priuatum inordinatumque amorem sui, quo infernalis hostis trahit voluntatem, quam Deo in omnibus obrulisse videbantur, sicque per occultum naturae tractum, semper remanent proprietarii in sua voluntate, quamuis hoc ipsi ignorent, potius affectantes quòd Deus eorum voluntatem, quam ipsi nudè diuinum beneplacitum exequantur in prosperis & aduersis, in sensibili deuotione & derelictione.

Quintus gradus est illorum, qui in omnibus operibus, exercitijs, & conuersationibus propriae voluntati in diuinum beneplacitum renuntiant: sed quia in hoc proposito nondum sunt diu exercitati & habitati, ideo inueniunt semetipsos saepe valde infirmos & vacillantes in ipso eodem proposito, licet de hoc doleant. Et hoc inde provenit, quia affectus mortificationis nondum est in eis radicans per frequentiam exercitiorum, sicque spiritum inconstantiae adhuc sentiunt, nunc scilicet omnem propriam voluntatem abdicantes, nunc rursus in hoc proposito velut dubij vacillantes. In horum persona dicit Dauid: *Et dixi: Forsitan tenebrae, hoc est, aduersitates, concutebant me: & nox illuminatio mea in delicijs meis*. Hoc est dicere: *In delicijs affluentis gratiae, nox, id est, cogitatio aduersitatis, in qua me voluntarie tunc resigno, est mea illuminatio*, hoc est, proprie meus ad Deum accessus, in quo illuminor. Quia si huiusmodi homines resignarent Deo omnem proprietatem sine cordis retractione, etiam in quacunque aduersitate cum complacentia cordis & humilitate spiritus, diuinam se voluntati per omnia subijcientes, fructum inde copiosum perciperent, illuminarenturque ad cognoscendas occultissimas semitas virtutum, cunctis ferè ignotas.

Iiii. 4.

Sextus

Consolati-
onis inter-
nae gula.

Rom. 8.

Pfal. 26.

Aduersa &
prospera æ-
qualiter
suscipere.
Pfal. 36.
107.

Cant. 2.

Sextus gradus est illorum, qui ex ingeminatis desiderijs, & frequē-
tatis exercitijs perfectè resignant omnem proprietatem cum plena, si-
ne omni retractione, perseverandi constantia in diuinum beneplaci-
tum: quia plenius illuminantur in intellectu, & cognoscunt, quòd bo-
nis *omnia cooperantur* ad profectum animarum, quacunque etiam ad-
ueritate, & ideo dicunt cum David: *Dominus illuminatio mea, & salus*
mea. quem timebo? Dominus protector vite mea, à quo trepidabo? Attamen
vnum defectam habent, scilicet quòd nimis auidè quærunt spirituale
consolationem, per quam omnem aliam adueritatè facile poterūt fu-
stinere, ita quòd spirituale hanc consolationem solummodò possi-
dent, atq; à Deo desiderant ex quadam proprietate, & intentio fruendì
ipsa nondum est pura atque diuina: quòd ex eo aduertere possunt, quia
non sunt corde quieti, donec iterum sensibilem cōsolationem pro vo-
to recipiant. Hic est etiam sciendum, quòd istam sensibilem deuotio-
nem & consolationem à Deo petere & exigere cum debita & recta in-
tentione, licet in se malum non sit aut vitiosum, tamen in hoc ostendi-
tur quadam imperfectio, à puritate propriæ resignationis deficiens, li-
cèt à paucis aduertatur aut cognoscatur, scilicet quòd homo seipsum nō
resignat absque retractione cordis: nec Deum in se secūdum omnifari-
um diuinum beneplacitum (etiam in derelictione & adueritate) ope-
rari permittit. Et licet dignum esse cognoscat vt ita fiat, tamen nō stu-
det voluntariè se plenè resignare: & ideo nec in alijs exercitijs atque
virtutibus proficit, eò quòd occultas naturales inclinationes, & subtri-
les inordinatas affectiones ad plenū nequeat agnoscere & discernere.

Septimus gradus illorum est, qui salubriter vt inōrunt vtraque ma-
nu, hoc est, dextra prosperitatis, & sinistra adueritatis, dicentes cum
David: *Paratum cor meum Deo*, scilicet ad vtendum prosperis, iuxta
beneplacitum tuū: *paratum cor meum*, ad sufferēda aduersa, propter be-
neplacitum tuum: quia isti diuino beneplacito per omnē modum sa-
tisfacere cupiunt, tam in introuersione, quàm in extrouersione, tam in
intentione, quàm in amore, sicut vmbra per omnia sequitur motū in-
termedij seu corporis à quo causatur. De hoc dicit amatrix anima: *Sub*
vmbra illius, quem desiderabam, sedi, & fructus illius dulcis gutturi meo.
Hic est sciendum, quòd Deus ipse lumen est, & humanitas Christi cor-
pus, vnde vmbra causatur, & sua abyssalis perfectionis vita vmbra, sub
qua per imitationem sedere satagere debemus: & tunc spirituales fru-
ctus abundātes, & dulces erūt, quia Deus istiusmodi homines illumina-
nat,

nat, ac dotat multis occultis spiritualibus donis & agnitionibus, nec obnubilantur à nocte aduersitatis & derelictionis, quia stant fundati supra nidum amorem, in quo non solum agere grandia, verum etiam pati ardua didicerunt. Ad istos loquitur David: *Tenebra*, id est, aduersitates *non obscurabuntur à te, sed nox, aduersitatis in te illuminabitur sicut dies prosperitatis aut sensibilis deuotionis, sic quod tenebra tuae erunt sicut lumen tuum.* Hi namque in aduersitate spiritualement requiem sibi inueniunt & profectum, ideoque debito ordine recipiunt diuinas illustrationes & spiritualia dona, quibus memoria ditescit in mirandis occultis incidentijs, intellectus clarificatur, & virtus amatiua, seu uoluntas ardore diuini amoris inflāmatur. Sed quia incautis omnis abundantia periculosa est, contingit interdum, ut donis tam frequenter susceptis (per subtilissimam occultam ignorantiam obscurati) partim minus bene utantur, uidelicet in eis plus quam expedit quiescentes, & diligentes propriam sensationem amoris ad donorum Dei, ita ut hoc nec ipsi agnoscant, nec aduertant. Et hoc inde accidit, quia non affectant in ordinatē reacquirere subtractam gratiam, ideo non aduertunt utrius oblati donis incautē perfruantur. Quamdiu uero istud non mortificant, non possunt pertingere ad arcem perfectionis.

Octauus gradus est illorum, qui se purē resignant in diuinum beneplacitum, quicquid de eis facere disposuerit in tempore uel aternitate, nil proprietatis in se reseruantes, nec ullum uiscum amoris, aut attractionis in creaturis aut donis Dei relinquentes. Quod si terrena possident, ab illis tam otiosi sunt & liberi, tanquam non haberent. Et similiter constituunt se adeo otiosos, quod ad dona, quae à Deo recipiunt, se in huiusmodi non extollentes, aut magnos reputantes, quasi illa non recipiant. Isti communiter à Deo plus caeteris uisitantur magnis & occultis ipsius donis, ita quod frequenter ipsis in formis, imaginibus, aut similitudinibus multa admiranda reuelantur: quia Deo ualde propinqui facti sunt, licet contingat interdum quosdam imperfectos recipere reuelationes eodem modo quo isti, in periculum animarum suarum, nisi gratos se exhibere curent, cum magna diligentia proficiendo in uirtutibus & mortificationibus. Hominibus tamen istius gradus secundum communem cursum occultatur eminens illa reuelatio, quae sine imaginibus, imò supra omnes imagines & similitudines recipitur, sic quod suprema eorum in spiritu mansio, est altissima illa caligo supra omnem considerationem, clamantque cum David: *Quoniam tu illumina-*

Abnegatio
pura.

Psal 137.

Kkkk

mas 100.

nas lucernam meam Domine, hoc est, intellectuales vires spirituali notitia: & Domine, illumina etiam tenebras meas, in quas eleuatus sum eminenter. Sed ista contemplatio eis non conceditur, eò quòd sic reuelationes ac Dei dona recipiant, vt tamen ipsis semper videatur aliquid sibi deesse in donis & reuelationibus: & huiusmodi à Deo petunt, cum tamen non sint eis necessaria ad salutem aut profectum in virtuosa vita. Etiam ipsis reuelationibus & donis, quæ recipiunt, non tam voluntarie ac desideranter carere vellent, sicut ea affectuose recipiunt: & ibi latet occulta quadam proprietas, quæ coram Deo reputatur minus grata, eò quòd ab illis tam otiosi ac liberi in corde manere deberent, quasi huiusmodi non recepissent, & solummodo in ipsis admirari Dei largam clementiam, ad gratias agendum, & laudandum ac honorandum eum, quod dignatus sit dare vilibus, indignis peccatoribus occulta sua dona: & consequenter versa vice se Deo resignare debet, paratos, nedum ad cadendum donis & reuelationibus, verum etiam ad standum in omnimoda derelictione & aduersitate, cum in donis & reuelationibus vita perfecta proprie non consistat, sed sint Dei amabilia dona, quibus sua largam bonitatem ostendit, quibusq; multos infirmos secundum spiritum allicit ad perfectam vitam sectandam. Ex his iam pendere possumus, quam perfecte omnem proprietatem mortificatam esse oporteat in eo, qui ad supereminentem contemplatiuam vitam debito ordine peruenire desiderat.

*Alias dignitatem.

Transformatio perfecta in Deum.

Notus gradus est illorum, qui vigorosis suis exercitijs & sursum actiuis desiderijs propter amoris Dei, carnem & sanguinem & medullam corporis sui penè consumpserunt, nec videtur ultra habere quicquam virium, nisi quantum viuacitas spiritus ministrare poterit: quia sanguis eorum decoctus est in calore diuini amoris & dehectatus, quauis ipsi hoc non sentiant propter excedentem ardentem feruorem, qui perfectum habet dominium, & facit etiam naturam supra naturam agere & pati. Hi sunt charissimi occulti filij Dei, quibus plenitudine donorum suorum & gratiarum infundit, & etiam eleuat ad contemplandam suam diuinam claritatem. Nihilominus ipsi adeo sunt mortificati, vt in talibus non requiescant tanquam propter se, quia pessum dederunt omnem propriam utilitatem, omnemq; oblectationem: gloriantur verò solum in perfecta sequela Crucis Domini nostri Iesu Christi, plus exoptantes omnem derelictionem seu desolationem, omnem despectionem & passionem, quam omnem consolationem & exaltationem: quia fundamentum suum & conso-

consolationē in sola fide, charitate formata posuerunt, qua omnem aduersitatē sine omni fulcramento diuinæ consolationis sustinere desiderant, quemadmodum Paulus dixit: *Mihi autem absit gloriari, nisi in Cruce Domini mei Iesu Christi.* Et ad istud trahuntur istiusmodi homines propter duas causas. Prima est, quia Christi humanitatem in omnibus sequi, & eidem se totaliter conformare desiderant in subtractione omnis consolationis, & sufferentia vniuersæ desolationis corporalis, & spiritualis, dicentes cum Christo: *Improprium expectauit cor meum, id est, affectio mea, & miseriam.* Secunda causa est, quia fundati sunt in tanta humilitate, quod omni desolatione se dignos reputant, & sine fictione vniuersæ creaturæ æstimatione propria se subternant in cognitione & affectione, cupientes ab omnibus vilipedi & iniuria affici in omnibus modis, tradi etiā à Deo in omnē tribulationē, afflictionē anxietatē, & desolationem, vt sic Iesum in omnibus sequi possint, etiā usque ad abiectissimā & penosissimam mortem Crucis. Hic tamen sciendum, quod licet huiusmodi homines didicerint in sola *Cruce Domini nostri gloriari*, tamen nunquam præsumunt sua negligentia atque incuria quoquomodo impedire multiplices diuinas uisitaciones, influentias, operationes, spirituales attractiones & illuminationes; sed offerunt se pro posse & nosse voluntarium ac viuudum instrumentum ad omnia opera Spiritus sancti, quæ in ipsis exercitari possunt, ne gratiæ Dei ingrati inueniantur, quia de eis locutus est Dauid: *Inebriabuntur ab ubertate domus tuæ, & torrente voluptatis tuæ potabis eos.* Cæteris uero temporibus, sicut quantum ad hominem exteriorem semper querere debent abiectissima & miserabilissima, hoc est, ab omni humana consolatione destituta: sic quantum ad hominem interiorem, super omnia desiderare debent puram charitatem nudam ab omni sensibili consolatione, circumdatam aut oneratam omni desolatione & pressura cordis, ita quod nunquam tantum pati possint, quin semper maiora propter amorem Dei pati affectent, iugiter & colentes illam inexpressibilem angustiam desolationemque Spiritus Domini nostri, quando præ nimia pressura sanguineum sudorem effudit in sua oratione. Nam ibi nudo amore colluctabatur sine omni subsidio aut refrigerio spiritualis consolationis, & triumphauit tam magnificè in illa horribili colluctatione Spiritus & naturæ, vt per hoc hominem redimeret, & doceret eum, vt per eandem viam sequi contenderet, quia in ipsa consistit fundamentum omnis perfectionis.

Galat. 6.
Abnegatio-
nis perfectæ
causæ du-
plex.

Psal. 68.

Psal. 55.

Lucæ 22.